

Příloha 2 – Jak šlo vejce na vandr

Hrubín, F. - Nováková, Z. - Renč, V.: *Kůzlátka a hloupý vlk*. Brno: Blok, 1992. s. 43.

Jedenkrát, už je to moc roků, asi tolik, co máš na ruce prstů a na hlavě vlásků, usmyslilo si jedno vejce, že půjde na vandr.
„Co tady budu pořád sedět ve tmě,“ řeklo si a hup z kukaně na dvorek. Proklouzlo mezi tyčkami v plotě a rovnou na pěšinu, která vedla do světa. Vesele se po ní kulilo, kolébal se ze strany na stranu.

Najednou se po louce vedle cesty s velikým kejháním přihnala husa.

„Kam jdeš, vajíčko?“

„Nechce se mi sedět v kukani,“ řeklo vajíčko. „A kam se ženeš ty?“

„Hospodyně si usmyslila, že mě strčí do krmníku! Ale to by mě musela nejdřív chytit!“ zakejhala husa. „Já s tebou půjdu do světa, vajíčko!“

„Tak pojď!“

A šly. Ráz a dva, ráz a dva, napřed vajíčko, potom husa.

„Haf, haf, kam tou cestou, kamarádi?“ zaštěkal na ně ze dvora pes Alík.

„Doma se nám nelíbí,“ povědělo vejce.

„Jdeme do světa hledat štěstí,“ zaštěbetala husa.

„To já půjdu s vámi,“ rozhodl se pes. „Vám se doma nelíbí a mě se má líbit, když mě co chvíli bijí?“

Přeskočil zídku – byli tři. Ráz-dva, ráz-dva, ráz-dva, vykračovali si do světa.

„Mňau, mňau, vemte mě s sebou, přátelé,“ zamňoukalo našim vandrovníkům někde nad hlavou. Všichni se podívali vzhůru. V koruně hrušně uviděli kocoura, svítil na ně očima.

„Jen pojď, bude nám veseleji,“ řekli mu.

Kocour seskočil ze stromu a byli čtyři. Ráz-dva, ráz-dva, levá-pravá, levá-pravá.

„Méé, me-e-é, poutníci, kam jdete?“ zamečela koza, která se pásala na stráni.

„Do světa hledat štěstí,“ povědělo vajíčko za všechna zvířátka. „Pojď s námi!“

„Půjdu ráda, je mi tu samotné smutno,“ zamečela rohatá koza.

A cupy-dupy, už si to řapala za kocourem. A bylo jich pět. Levá-pravá, ráz a dva, ráz-dva, ráz a dva...

V tom se z roští vykutálelo na pěšinu bodlinaté klubičko. Co je to? Vandrovníci sklonili hlavy a zkoumali tu zvláštní hračku zblízka.

„Já jsem ježek,“ zapištělo to. „Prosím, vezměte mě taky s sebou!“

„Proč bychom tě s sebou nevzali? Jen pojď s námi!“ řekla zvířátka.

A bylo jich šest.

Levá-pravá, levá-pravá, rázovali pěkně jeden za druhým, až přišli k potoku. Bydlel tam pod kamenem rak a ten se taky přidal k ostatním. A tak jich bylo dohromady sedm. První se kutálelo vajíčko, za vajíčkem se kolébala husa, za husou poskakoval Alík, za Alíkem vykračoval kocour, za kocourem řapala koza, za kozou se šinul ježek a poslední klopýtal rak.

Celý den vesele maširovali cesta necesta, až se octli v černém lese. To už byl večer a mezi větvemi vysokánských stromů vyskakovaly hvězdy. Co teď?

Tma jako v pytli a všude plno divných zvuků. Tam se ozvalo liščí zaštěkání a tam zase zahoukání sovy. Někde něco prasklo, zapískalo, zašeptalo, jakoby se had prosmýkl kapradím.

Tady našim zvířátkům do smíchu nebylo. Tiskla se k sobě, srdíčka jim tloukla až v krku, šinula se jen krůček za krůčkem, stále pomaleji, až se nakonec všichni bezradně zastavili.

„Kams nás to zavedlo, vajíčko? Co si počneme? Co když přijde vlk?“ ptala se ustrašená zvířátka.

Ale vejce neztratilo hlavu.

„Kocoure, ty umíš šplhat po stromech - vylez tady na tu borovici a rozhlédni se, kde uvidíš nějaké světlo,“ poroučelo. „Na tu stranu se dáme.“

Kocour vylezl až na vršíček borovice. Rozhlížel se, rozhlížel – a najednou radostně zamňoukal: „Mňau! Jsme zachráněni! Vidím světýlko!“

Tím směrem, co viděl světýlko, hodil borovou šiškou. Slezl ze stromu a průvod zvířátek vykročil za šiškou. Ale byla taková tma, že by se vandrovníci daleko nedostali, kdyby je nevedlo vajíčko. Byla to chytrá hlava, jen co je pravda!

„Kozíčko, ty jsi z nás nejvyšší, posad' si kocoura mezi rohy, ať nám posvítí na cestu!“

Koza vzala kocoura mezi rohy, kocour svítil očima jak lucernami, a hned to šlo líp. Netrvalo dlouho a před zvířátky se otevřela mýtina. Uprostřed mýtiny stála pěkná chaloupka a vesele svítila všemi okénky. Zvířátka jimi nahlédla. Spatřila dvanáct loupežníků sedět kolem dubového stolu. Mastili karty, až stůl praštěl, a nadávali jedna hrůza. Každý loupežník měl u ruky korbel piva a hromádku zlatáků, která se zvětšovala nebo zmenšovala podle toho, jak který vyhrával nebo prohrával. Zvířátka se na sebe podívala. Co teď?

„Třeba ti loupežníci nejsou hrozní, jak vypadají, a nechají nás tu do rána přespat, aby nás vlk nesežral,“ povídá vajíčko. A opatrně, aby se nerozkřápl, zatukalo na dveře.

Ale kdepak loupežníci! Byli zabrání do své hlučné hry, že nic neslyšeli. Po vajíčku zaklepala husa, po huse pes, pak rohatá koza a kocour, pak ježek a nakonec rak. Ale zase marně. Dveře byly zastrčené na petlici!

„Mám nápad,“ řeklo vajíčko. „Huso, vyleť na střechu, vlez do chaloupky komínem a pak nám odstrč petlici!“

Střecha chaloupky byla nízká, a tak se husa snadno doplácala ke komínu a tam šup do černé díry, projela jí jako kominická štětka. Zvířátka zatím nakukovala do oken, co se bude dít. Nečekala dlouho. Ve světnici se rozletěla dvířka od kamen a vyvalil se z nich, rovnou mezi loupežníky, velikánský oblak sazí. Ti najednou vypadali! A jako když do nich střílí, vyletěli ze stoliček, i stůl při tom převrátili, takže se všechno, co na něm bylo, korbele i peníze, rozsypalo po podlaze. Každý z těch umouněných chlapíků si najednou myslel, že se octl mezi čerty. A to ještě nestačilo. Za oblakem sazí se z kamen vyhrnulo cosi křídlatého a strašně černého s velkým kejháním doprostřed světnice.

Nepřeju vám vidět, jak to vypadá, když takoví vousatí rabijáci, rošťáci a karbaníci zničehonic ztratí hlavu. Zakopávali o sebe, váleli se jeden přes druhého, tloukli se, ječeli, až se domeček otrásal v základech. Konečně se huse podařilo odstrčit petlici a všichni se horempádem vyhrnuli ven. Kdyby se zvířátka dala, snad by je ti docela splašení loupežníci nadobro ušlapali.

Jenže zvířátka si věděla rady: koza nabírala jednoho darebu za druhým na rohy a házela je za sebe. Tam stál ježek, a tak se každému zdálo, že je čert nejdřív napíchl na vidle a potom hodil do hřebíků. Kocour se statečně oháněl drápky, jak sekal, tak sekal, z chlapíků litaly cucky.

Ani psík se nenechal zahanbit, leckterá loupežnická nohavice mu zůstala v zubech. A nakonec tam byl ještě rak a ten pracoval klepety jako nůžkami. Chudák, kdo se mu dostal na dosah!

A vajíčko? To nemá ani zuby, ani drápky, tak jen sedělo na větvi a povzbuzovalo kamarády pokřikem.

„To se snad samo peklo otevřelo,“ mysleli si loupežníci. A jak se kterému podařilo vyklouznout ze spárů bojovných zvířátek, vzal nohy na ramena a jen se za ním zaprášilo.

Loupežníci se rozběhli po lese a bůhví kde se až zastavili. Jisté je, že od těch dob o nich už nikdo neslyšel. Snad se v tom hlubokém lese poztráceli a dodnes tam někde bloudí každý sám, dodnes si tam někde foukají na modřiny. Ale spíš se zdá, že se dali na dobrou cestu a stali se z nich dřevorubci.

A jak bylo s našimi vandrovníčky? Dobře s nimi bylo. Nastěhovali se do opuštěné chalupy a hospodařili tam spolu.

Vajíčko se kulilo kolem plotny, husa se starala o vodu, pes hlídal a chodil pro dříví, kocourek dbal o pořádek, koza obstarávala mléko, ježek se vrtal v zahrádce, pěstoval jabloně, rak stříhal, šil, zašival. Bylo jim tam spolu veselo, a že jeden druhému pomáhali, měli všechno, co taková chasa potřebuje.

A na dveřích tam měli viset zvonec a naší pohádky je konec.